70ste Jaargang — Nr 20

Zaterdag 17 Mei 1924

BUREEL EN REDACTIE
DRUKKERIJ COLLÉE
— (Naamt. Maatsch.) —
TONGEREN.
Abonnementsprijs fr. 7.50
Telefoon 12
15 centiemen het nummer.
Postcheks rekening n° 84855.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN:
Voor de aankondigingen buiten de provinciën Limburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de *Agence Havas*, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL ; 8, Place de la Bourse PARIJS en 6, Bream's Buildings, LONDEN. E. C. 4.

TONGEREN, 17 MEI 1924.

Het Gouden Priesterjubileum van Z. Em. Kardinaal Mercier.

Maandag was Mechelen in een heerlijken feesttooi. Nooit vierde de Aartsbisschoppelijke stad heuglijker en grootscher plechtigheid dan dien dag: het gouden priesterjubileum van onzen geliefden kerkvoogd, Z. Em. Kardinaal Mercier. Nooit, ook, stond aan het hoofd van het Belgisch episkopaat, en van het Aartsbisdom Mechelen een Kardinaal, die, zooals Mgr Mercier, het sieraad is van Kerk en Vaderland en in zich zelf vereenigd de vroomste deugden van priester naar Gods Woord, van Vaderlandsliefde en van hooge geleerdheid.

«Apostolus Jesu Christi» is de leus, welke prijkt in het wapenschild van Zijne Eminencie, en Apostel van Christus is deze in den breedsten zin des woords. Zijn apostolschap is niet beperkt binnen zijn aartsbisdom of België, maar reikt buiten de grenzen en spreidt zijne machtige werking uit over volkeren en naties, welke hij, naar Gods woord, beschouwt als zijnde alien kinderen van denzelfden Vader en welke hij wilt vereenigen in den schoot der Eene en Ware Kerk van Christus, opdat er, naar het verlangen van den Meester, maar één Herder en éene kudde zouden zijn.

Zijne Vaderlandsliefde is de «baken ter zee» welke ons schipbreukelingen zooals wij tijdens den oorlog waren — heeft voorgelicht en de veilige haven heeft aangewezen. De eer van volk en land stond op het spel: de eer van onze vrijheid en onze onafhankelijkheid. Niets gaat daarboven, zooals de Kardinaal ons onder den oorlog voorhield door het woord van den H. Ambrosius: «Nil honestati praeferendum». Die eer heeft Zijne Eminentie weten te verdedigen en te wreken op eene wijze, welke den vijand zelf met verstomming heeft geslagen. Freiherr von der Lancken sprak een waar woord, wanneer hij voor zijn aftocht uit ons land, den Kardinaal zegde: «Eminencie, gij zijt de verpersoonlijking van België». Dat was hij inderdaad: de verpersoonlijking van den lijdende, van het strijdende en van het zegevierende België. Heel de wereld keek vol ontzag en bewondering op naar dien Kardinaal, die zijn volk sterkte in zijn gewettigd verzet tegen den vijand; die zijn landgenooten hoop en vertrouwen in de overwinning der rechtvaardigheid insprak en die, zonder vaar of vrees, in 't aanschijn van den vijand, het goede recht van België en zijne bondgenooten bevestigde en verdedigde en daardoor zelf machtig heeft bijgedragen tot den zegepraal der strijdende legers.

De wetenschappelijke wereld eert in onzen Kardinaal een groot geleerde, wiens gezag alom is erkend. Zijne wetenschappelijke faam straalde van uit de Leuvensche Hoogeschool over alle landen en vervulde Z. H. Leo XIII zaliger-gedachtenis met een gewettigde trots.

Het is die Apostel van Christus, die Vaderlander en die Geleerde, welke plechtigelijk wordt gehuldigd ter gelegenheid van zijn gouden priesterjubilee. Gansch België juicht den Kardinaal toe en bij die nationale hulde komt deze van Z. H. den Paus van Vorsten en Volkeren.

Wij katholieke Belgen voelen ons hart zwellen bij al die eer, bij al die hulde, welke onzen Kardinaal wordt gebracht. En wij bidden den Heer dat Hij met welbehagen op zijn Apostel zou neerblikken en hem nog vele jaren zou bewaren, tot heil van Kerk en Vaderland.

De plechtigheid in St-Romboutskerk te Mechelen, is schoon en indrukwekkend geweest. Zij werd biggewoond door de bisschoppen van België, verschillende prelaten en gemijterde abten, de katholieke ministers, de gezanten der vreemde mogendheden, talrijke katholieke senatoren en volksvertegenwoordigers, kanunniken-priesters, seminaristen, enz.

Ook de Koninklijke familie had zich bij deze huldebetooging aangesloten. HH. MM. de Koning en de Koningin, vergezeld van prinses Marie-José, en prins en prinses Victor Napoleon, woonden de plechtigheid bij.

Na afloop van den kerkelijken dienst had eene feestzitting plaats in de stedelijke feestzaal, waar den Kardinaal eene schitterende ovatie werd gebracht.

De Pauselijke Nuntius brengt daarop eene roerende hulde namens Z.H. den Paus. Dit schrijven wordt door al de aanwezigen rechtstaande aanhoord. Het is eene hulde van den Heiligen Vader aan zijn Beminnelijken Zoon, gevolg door eene ontroerende opsomming van al zijne geestesgaven en geestelijke gaven, waarin bijzonderlijk op het voorplan komt, zijne kudde. Eene bijzondere zinspeling komt er in voor op zijne werken over St-Thomas en zijne scheppingen in de hoogeschool van Leuven; zijne edele houding gedurende den oorlog voor de verdediging van geloof en eer.

Staatsminister Cooreman, voorzitter van het Komiteit van het Jubelfonds, neemt daarna het woord om hulde te brengen aan Mgr Mercier, en overhandigt hem eenen wissel van 1.200.000 frank. Deze som tot heden door het Jubelfonds verzameld, zal nog aanzienlijk overtroffen worden.

Namens Frankrijk, Engeland, Polen, Spanje, en Luxemburg, en door Minister Theunis, namens de Belgische regeering werd nog hulde aan den Jubilaris gebracht, en ten slotte werd hij door den heer burgemeester Dessain, namens de stad Mechelen geluk gewenscht.

Meer dan 400 telegrammen van gelukwenschen werden aan den verbiedwaardigen jubilaris gezonden.

't Mag gezegd en herzegd worden: de hulde die onzen grooten Kardinaal gebracht werd, is eene wereldhulde. De dag van 12 Mei 1924 heeft het bewijs geleverd dat de trimaat van België overal hoog aangeschreven staat, dat hij alom geacht, geeerd en geprezen wordt. 't Is met onverholen genoegen dat wij katholieken zulks aanstippen en 't moet ons allen aanzetten om altoos trouwe en verkleefde kinderen te blijven van de Kerk, waarvan Z. Em. Kardinaal Mercier een der schoonste sieraden is.

DE HUISHUURWET.

Ze wordt voor een jaar verlengd, tot in 1926. Daar valt niet aan te twijfelen, zegt de **Gazet van Antwerpen.**

En die maatregel is niet het gevolg van 't indienen eens wetsontwerps, door een paar socialisten; hij vloeit veeleer voort uit een soort stilzwijgend accoord onder alle partijen, en we voorzien dat zelfs na 1926 de wet nog zal verlengd worden, tenzij tusschen nu en twee jaar het leven weer zijn normalen loop van vóór den oorlog hebbe hernomen — wat, zouden we gelooven, geen mensch voorziet.

De Regeering schijnt dan zinnens zelf het verlengen der huishuurwet van 1923 voor te stellen, en de bevoegde minister, heer Masson, moet het vraagstuk reeds opgeworpen hebben in den Raad der Ministers. Hij, persoonlijk, is overtuigd voorstander van de verlenging, maar op conditie dat de wet enkele wijzigingen ondergaa, die wat meer rekening houden met de rechten en de treffelijke belangen der eigenaars.

Hoogstwaarschijnlijk zal het verhoogingspercent vermeerderd worden. In welke mate? Dit dient afgewacht.

De wet gelijk ze thans in elkaar zit, kan voordeelig zijn voor hen die er van profiteeren, maar of ze rechtvaardig is ten opzichte van hen die er de gevolgen van ondergaan, daar durven we geenen eed op doen.

De winsten der handelaars, de loonen der arbeiders zijn min of meer geklommen in verhouding tot het stijgen van den levensstandaard; het leven is vier tot vijfmaal duurder dan in de eerste helft van 1914, maar de dagloonen van 5 fr. zijn vermenigvuldigd tot 20 fr. en meer; de vaste wedden zijn minstens verdrievoudigd; de winkeliers en kleinnijveraars berekenen hun winst op veel breeder schaal dan vroeger — kortom, niemand vergenoegt zich met het **dubbele** zijner vooroorlogsche inkomsten, en dat is maar natuurlijk, vermits de frank slechts het vierde bezit van zijn vroegere koopwaarde.

Enkel de eigenaars van zekere soort woonhuizen, reeds verhuurd in 1914, zijn wettelijk van de algemeene regeling uitgesloten. Die mogen maar het dubbele hunner vóóroorlogsche inkomsten intrekken, net als hadde de frank voor hen niet 25, maar minstens 50 centiem koopwaarde. Is dat redelijk?

Neen, dat is onzin, te meer daar het nadeel veelal kleine eigenaars treft, dikwerf meer geringe menschen dan zij die uit hun nadeel profijt trekken.

We kennen lieden die dertig jaar, en langer, wroetten en spaarden, kort voor den oorlog een paar huisjes kochten, en meenden hun ouden dag rustig door te brengen met de opbrengst van hun zoo moeizaam vergaard kapitaaltje. Welnu, ook voor die menschen is het leven, vier of vijfmaal duurder geworden, doch vermits hun inkomen slechts verdubbelde, ligt het evenwicht tusschen inkomsten en uitgaven verbroken, en vergaan ze letterlijk van armoede.

Is dat billijk?

En dan spreken we nog niet van de belastingen en allerlei taksen welke zwaarder drukken op eigenaars van onroerend goed dan op anderen. Sommige eigenaars, die af te rekenen hebben met de huishuurwet, moeten aan den fiscus haast de helft afstaan van hun schrale inkomsten. Van wat leven die menschen, of liever wat beet hen nog van honger te sterven.

Wij kennen een eigenaar die eenen huurder heeft die zelf eigenaar is. Maar het huis van den huurder valt buiten het bereik van de wet, zoodat hij er een fatsoenlijk percent van intrekt. Van den anderen kant, die huurder profiteert van de wet en is oorzaak dat zijn eigenaar op zijn tandvleesch loopt — tegeens, is dat billijk is dat duldbaar?

De huishuurwet is ingevaerd met het lofwaardig inzicht te beletten dat eigenaars hun huurders onbarmhartig uitbuiten; maar nu is 't voldoende bewezen, dunkt ons, dat sommige ongelukkige eigenaars uitgebuit worden door hunne huurders. Ook dat is onbillijk, ook dat is onredelijk, ook dat dient verhinderd door de Huishuurwet.

Op wat manier? Door welke bepalingen?

Wij hopen dat minister Masson, gebeden door bevoegde Parlementsleden, de verlangde teksten kunne vinden en ze in de wet lassehen opdat deze zooveel mogelijk rechtvaardig worde voor iedereen, en niet enkel misbruiken treffe welke eigenaars konden aanwenden, maar ook deze waar sommige huurders tu onrechte van profiteeren.

STAD TONGEREN | **LIEFDADIGHEIDSFEEST** | ZAAL « DE HELM »

ten voordeele van de KATHOLIEKE JEUGDORGANISATIE der stad.

Woensdag 21 en Donderdag 22 Mei om 8 u.

De « CREDO » Film
OF
Treurspel van Lourdes

Wereldberoemd drama in 8 bedrijven.
Tooneelschikking en verwezenlijking van Julien DUVIVIER.
vertolkt door Henri KRAUS en Desdemona MAZZA,
Speciale Muziekale aanpassing met Orkest en zang
Prijzen der plaatsen: 1ste rang (balcon) 1,99 fr. — 2de rang, 1,50 fr.

N. B. — Donderdag namiddag om 2 1/2 u. speciale vertooning voor de kinderen en buitenlieden.

Gemengde berichten

Van belastingen.

Er zal wel niemand gevonden worden die vaarne in zijn zak schiet om belastingen te betalen. Daar is nochtans geen ontkomen aan. Belastingen zijn noodig om het huishouden van den Staat recht te houden. Doch de belastingen moeten rechtvaardig verdeeld worden. Elk moet zijn deel dragen, en elks deel moet in verhouding zijn tot zijn vermogen.

Een belasting op de loonen (inkomsten) der arbeiders is daarom ook rechtvaardig, als ze in billijke verhouding blijft tot de belasting van personen die hoeger inkomen hebben.

Het verzet der socialisten tegen de belasting is daarom ook heel en al onredelijk.

Klassenstrijders zijn wel aardige menschen.

Op het Socialistisch Congres heeft heer L. de Brouckère verklaard: dat het meerendeel der aangesloten bij de syndicale en politiek groepen een wekelijksche bijdrage betalen van 1 tot 5 frank.

De Algemeene Raad komt niet meer rond en eischt verhooging der bijdrage.

Nu is het niet **och arme**, maar zonder genade **afdoppen.**

De partij moet leven; de Staat mag niet.

Opzichtens de partij klinkt het: zegt mannen, ge verdient ze nu breed stinkt goed af!

Opzichtens den Staat klinkt het: de arme werkman kan dien last niet dragen!

En nog iets:

De klassenstrijders staan een heffing op het kapitaal voor als het de inkomsten betreft van den Staat.

Waarom geen heffing op het kapitaal voor de inkomsten der partij? De socialisten millionairs zelfs. Doch daar mag men niet aan raken ... pe... ffen af!

Schoon, maar triestig.

't Is toch kurieus!!!

De frank stijgt. In enkele dagen wint hij bijna 50 t. h. van zijn waarde terug.

Prachtig.

Wel ge hoeved tijd de koopwaren meedig hebben om intusschen een schijnt... zoekbaar te worden? Twee maanden?

De frank dankt weer even.

Wel ge in hoeved tijd de koopwaren opnieuw tot de duizelingwekkende hoogte zetten zijn, waar zij weken voor aanlig hadden om er af te komen?

Twee dagen!

Wij laten het aan onze lezers over zelf hunne bedenkingen te maken.

Loterijen op de foor.

De inrichting van loterijen en tombola's op de foorpleinen heeft in de laatste tijden eene uitbreiding genomen die en hoogere kringen als onrustwekkend werd aanzien en herhaaldelijk verzet van neringdoeners heeft uitgelokt.

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 23 —

HET GEHEIM

VAN DEN COMMISSARIS van POLITIE

Minder dan eene week zou de voorzitter zeker niet aanvragen en in dien tijd kon hij veel doen. Tom Brusel was in Londen aan het werk — wie weet wat deze gevonden had?

In elk geval konden zij nu samen beraadslagen. Robert vertrouwde zoo volkomen op de ervaring van zijnen vriend, dat hij zich van hun beider samenwerking den gunstigsten uitslag durfde voorstellen. Aan geld had hij gelukkig geen behoefte. Hij had zeer zuinig geleefd en zich een spaarpotje vergaard, dat hem nu zou te pas komen. Het erfdeel van zijn oom Pierson was wel niet groot geweest, maar Robert had het solied en rentgevend weten te beleggen. Hij had het nooit aangeraakt en mocht zich met deze voorzichtigheid thans geluk wenschen daar zij hem in staat stelde een geruimen tijd onafhankelijk te leven.

Het slot zijner overleggingen was dus, dat hij niet beter kon doen, dan zoo spoedig mogelijk naar Londen te vertrekken en zijn vriend Brusel op te zoeken.

— Naar Londen! Zoo spoedig mogelijk naar Londen! dacht hij.

Hij wierp zijnen uniformjas uit en voelde zich voor het eerst sedert langen tijd weer vrij man.

XIX.

Er bestaat te Londen op niet meer dan een steenworp afstand van het algemeen bekende «Trafalgar-Square» een lange, smalle straat, die duizenden Londenaars dagelijks passeeren, zonder er de eigenaardigheden van te zien, terwijl er aan den anderen kant zeker even zoovele personen zijn — hetzij dan inwoners van Londen of vreemdelingen — die denzelfden nauwen doorgang maar al te goed kennen.

Ginds bijvoorbeeld, loopt een man, die juist den hoek omslaat, een man in bemoederde, grijze kleeren, die hem zoo slecht passen, dat men dadelijk bespeurt, dat zij niet voor hem gemaakt zijn.

In de groote straten van Londen kunt gij zulke slecht gekleede lieden bij dezijnen tegenkomen zonder te weten of er aan te denken, wat zij zijn en waar zij vandaan komen, maar hier in deze omgeving herkent gij den man onmiddellijk.

Het is een ontslagen galeiboef, hij komt van de galeischepen van Dartmoor of Chatham en hij gaat zich aanmelden en zijn boekske laten afteekenen. Want in de nauwe straat, waar wij den lezer thans brengen, bevindt zich het over de gansche wereld bekende Scotland-Yard, het hoofdbureel der Londensche policie.

Een weinig verder, den slecht gekleeden man in het oog houdende, staat een lange man met bijzonder helder doordringende oogen. Hij houdt de handen in de zakken en schijnt maar een weinig rond te slenteren, zonder op de voorbijgangers acht te slaan. Maar de boef in het grijze, bemoederde pak kent den langen man beter en weet wel, hoe gemaakt die onverschillige houding is en hoe er niets aan die schijnbaar doelloos in het rond dwalende oogen ontgaat.

De grijsjas tikt tegen zijn versleten klak en lacht als hij hem voorbijgaat, want de andere heeft niets met hem te maken; hij heeft zijn tijd uitgediend en zijn boekske is in orde. Later zullen zij elkaar misschien nog wel eens ontmoeten — wie weet?

Maar het is niet alleen aan die twee personen, dat men de nabijheid van het drukste policie-station ter wereld bespeurt.

Hier loopt een inspekteur keersrecht met deftige stappen, als wilde hij de gansche stad verkonden, dat hij in dienst is en zooeven een gewichtige opdracht heeft ontvangen. Ginds loopt een heele kolonne van policie-agenten den Yard uit als soldaten in het gelid, om wachthoudende kameraden af te lossen.

Een paar agenten rijden een oogenblik later de poort in, om op het plein af te stappen en hunne orders over te geven. Op het plein zelf is alles in beweging, niets dan policie-beambten, waarheen men ook ziet, sommigen in de blauwe uniformjas met de blinkende gepoetste zilveren knoppen, andere in de gewone kleeding, die zich op het oog door niets onderscheidt.

En binnen in de gebouwen? De drukte is er zeker zoo groot niet, al toont alles ook daar leven en werkzaamheid. Menig vreeselijk drama is binnen deze muren gespeeld; menige vreeselijke, bloedige geschiedenis zouden de honderden voorwerpen kunnen vertellen, die hier in eene afzonderlijke kamer bewaard worden: pistolen, dolken, messen en zooveel andere moordtuigen, die alle hunne rol gespeeld hebben in de treurspelen, waarvan het publiek zelden of nooit het ware te weten komt!

Op zekeren somberen mogen in het late najaar, had men iemand als heer gekleed, de zoo beruchte straat kunnen zien inslaan. Het bleek op het eerste gezicht, dat hij niet tot het soort van onzen vriend, de grijsjas, behoorde; integendeel, zijn houding, zoowel als zijne kleeding, deden hem dadelijk kennen als een fatsoenlijk, welopgevoed jongmensch, die om geheel andere redenen Scotland-Yard kwam bezoeken.

Op hetzelfde oogenblik dat hij de poort binnen trad, kwam juist een der detectives — een lang man met scherpe oogen en een bijzonder grooten neus — uit een der gebouwen te voorschijn.

— Hallo, inspekteur! riep deze, zoodra hij onzen vriend in het oog kreeg. Wat brengt u zoo in eens hier? Van alle menschen in de wereld zou ik u het minst hier verwacht hebben! Gij zoudt op den uitkijk blijven, en nu loopt gij van uw post af!

Niettegenstaande dezen minder hartelijken welkomstgroet, stak de detective Brusel onzen vriend toch de hand toe, terwijl zijn open gelaat duidelijk aantoonde, hoeveel genoegen het hem deed. Robert — dien onze lezers reeds herkend hebben — weer te zien.

Power haastte zich eene opheldering van zijn plotselinge verschijnen te geven en Brusel rechtveerdigde volkomen zijn gedrag.

Gij hebt goed gedaan, jongen, sprak hij, nogmaals Robert's hand schuddende. Laat dien ouden, doannen Grand maar voor zijn eigen zorgen. Ik ben blij, dat gij hier zijt, dat is zeker!

Maar hoe is het u gegaan? vroeg Power op zijne beurt nieuwsgierig om te hooren hoe zijn vriend het, na hunne gemeenschappelijke neerlaag, gemaakt had.

Hoe het met mij gegaan is? herhaalde Brusel lachend, wel, juist als ik dacht. Ik heb eerst eene vermaning gekregen van de groote bazen! Maar ik zegde u reeds, ik heb er een paar vrienden onder en daar ging ik naar toe, en vertelde hun de heele historie. En toen was alles in orde! Zij konden mij niet weer benoemen, omdat zij al dien anderen uit Dover hadden aangesteld. Maar ik merkte toch, dat zij mij gelijk gaven en dat is het voornaamste! Neen neen, den ouden Tom krijgen zij er zoo gauw niet onder, dat is zeker!

Power was gelijk van zelf sprekkt, niet weinig verheugd van zijnen vriend te vernemen dat deze zich weer in de goede meening zijner oversten had weten te herstellen, want het ware juist op Brusel's meewerking dat zijne hoop gevestigd was.

Waar hebt gij u onder dak gebracht? vroeg de detective verder, toen zij samen Scotland-Yard verlieten.

Tot nu toe nergens, antwoordde Power. Ik ben pas aangekomen en mijn eerste zang was naar hier, om u te zoeken. Ik heb mijn koffer aan de statie gelaten.

— Nu luister dan eens goed! Als gij het bij ons voor het uit wilt nemen, zijt gij hier harteijk welkom! Mijne vrouw is zeer verlangend kennis met u te maken; wij hebben zoo dikwijls over u gesproken! Ik woon zoo'n beetje in de buitenwijken, maar dat is niets; wij nemen een rijtuig en halen eerst uw koffer aan de statie af en rijden dan naar huis. Gij zult het zien, doodeenvoudig; maar netjes en een prachtig uitzicht. Kom maar mee, mijn vrouw zal in de wolken zijn u eindelijk eens te leeren kennen!

Hoe welgemeend de uitnoodiging van zijn vriend ook was, lag het echter niet in Power's plan ze aan te nemen.

— Dank, hartelijk dank, oude vriend! antwoordde hij Brusel nogmaals de hand drukkende. Ik weet dat gij het goed meent en daarom zult gij het mij niet kwalijk nemen, als ik ronduit mijne meening zeg. Later wil ik met alle genoegen met uwe vrouw kennis maken, wij zullen nog tijd genoeg hebben gezelig te praten en met de kinderen te spelen, maar voor het oogenblik moet ik nieen zeggen. Ik ben naar Londen gekomen, omdat ik hier mijn oorlogwerk moet beginnen en waar gij woont, zou ik te ver uit de stad zijn. Ik heb het arme meisje beloofd dat ik haar redden zou en ik zweer u, dat het mijn plan is woord te houden!

Natuurlijk! Dat wil ik wel gelooven! riep de detective uit. En ik zal u helpen, dat is zeker! Met ons beiden zijn wij sterk genoeg om dien Sint Alba er onder te krijgen. Maar daarom zie ik nog niet in, dat gij met hij mij zoudt kunnen logeeren; weet over dag zooveel uit als gij wilt, gij kunt daarom toch wel bij ons komen slapen?

Maar Robert had nu eenmaal andere plannen en bleef voet bij stek houden. Hij was meer in Londen geweest, en had er eene stille, eenvoudige kamer in het hartje van de stad bewoond; hij wist, dat de menschen hem hetzelfde vertrek weer konden afstaan en had besloten zich daar te vestigen. Brusel moest het niet kwalijk nemen, maar het was nu eenmaal noodig, dat hij geheel vrij in zijne handelingen bleef. De detective was veel te goedhartig van aard om iets aan zijn vriend kwalijk te nemen; hoezeer het hem ook spet, drong hij toch niet meer op zijn voorstel aan.

Nu, zegde hij met zijn gewonen, hartelijken ghmlach, als gij zoo kopig wilt zijn kan ik er niets meer aan doen. Gij zoudt hartelijk welkom geweest zijn, maar het is uit, wij praten er niet meer over. Zeg mij liever, wat zijn uwe plannen voor het oogenblik? Hebt gij den inwendigen mensch al versterkt?

Ja, ja! ik heb wat gebruikt voor ik naar u toeging. Ik heb aan niets behoefte dank u! En wat mijne plannen zijn? Wel, ik wou beginnen met een bezoek te brengen aan dat huis in Fiebstraat, n° 23.

Woont de kerel daar? A propos, wat is er van hem geworden?

Ik ben zoo vrij geweest er naar te informeeren voor ik Sandbank verliet. Zij zegden, dat hij met zijne vrouw naar het vasteland was vertrokken naar Parijs waarschijnlijk.

— En nu zoudt gij gaarne weten, of de vogel inderdaad in die richting was weggevlogen? vroeg de detective, slim met het linkeroog knippende. Kom aan, dan ga ik met u mee. Om u te troosten de waarheid te zeggen vriend, ik heb de laatste dagen een beetje verwaarloosd. Zij was mij een beetje uit de gedachten gegaan. Maar gij zijt op het goede oogenblik gekomen, ik heb niets op handen en ik zal mijn schade inhalen dat is zeker.

Wanneer de detective zijn gelaatsuitdrukking: «dat is zeker» gebruikte, kon men er op aan, dat hij eene zaak ter harte had genomen.

Fiebstraat ligt in het hart van een der dichtgebouwde buurten uit Londen. De huizen zijn alle even grootsch en weelderig ingericht en brengen, als van zelf sprekkt, een zeer hooge huur op. Het is dan ook een der fatsoenlijkste buurten, waar men statig uitziende, met omstandig dik opgevulde kraagen, lette dienstmeisjes, sierlijke rijtuigen met dikke koetsiers, vuggende pauwtreurers en groote adelijke blazoenen op de portels, telkens oogenblik van den dag kan tegenkomen.

Dat mijnheer Sint Alba hier een huis bewoonde, ja wat nog meer zegt, in eigendom bezat, was dus ontegenzeggelijk een bewijs dat hij tot de zogenaamd geld-aristocratie behoorde; wel is waar niet de eigenlijke aristocratie, die slechts uit goeiaerts en afkomst verkregen wordt, maar het onderscheid tusschen die beiden is in onze eeuw van geldaanbeeding al zeer gering.

Inwendig was zijne woning niet minder smaakvol ingericht dan die zijner adelijke buren en de sierlijke wapens op de rijtuigen, die voor zijne deur stilhielden, bewezen genoegzaam, dat ook die kring der groote wereld niet voor hem gesloten was.

Robert Power en zijn vriend heten zich door al dien luister niet afschrikken. Power had, zoodra hij Sandbank had verlaten, het plan opgevat, de plaats waar Sint Alba woonde van nabij op te nemen.

Het was of eene inwendige stem hem zegde, dat hij daar iets in zijn voordeel zou kunnen vernemen; hij zou in elk geval in de buurt zijn, hij zou kunnen nagaan welke personen het huis in en uitgingen, wie tot de zeldzame bezoekers behoorde en honderd andere dergelijke bijzonderheden meer, die hem te pas konden komen.

(Wordt vervolgd.)